

Semnal

Ora douăzeci și unu și douăzeci și două de minute sau Falsă cronică la „Răceala“

Mai erau câteva minute pînă să înceapă spectacolul, sala era arhiplină, bărbații erau eleganți și femeile, frumoase, nici un fotoliu liber, jur împrejur, în picioare, mulți tineri, studenți, pesemne, uite-l pe Beligan, șoptea o fată, uite-o și pe Olga Tudorache, uite-i pe...

Era al doilea spectacol cu Răceala, era ca o premieră, toată lumea se saluta zîmbind și-și propunea întâlniri în pauză, era o seară de sîrbătoare.

Spectacolul a început sus, fierbinte, viu, băieții aveau o nemaipomenită poștă de joc, Caramitru, Ogășanu, Mircea Diaconu, Adrian Georgescu, Pittiș erau încîntători, timpul curgea repede, spectacolul ajunsese la jumătatea lui, cînd s-a lăsat o tăcere grea...

Ne-am privit unii pe alții, nedumeriți, mirați, uimiți: din adine de tot creștea un vuiet surd, lumina s-a topit, sorbită de o gură rea...

Pe urmă, totul a prins să se clatine. În picioare, lipiți unii de alții, incremențiți de groază, auzeam cum trosnește clădirea, din toate încheietu-

rile ei, ca o uriașă păstaie gata să plesnească și să-și azvîrle semințele vii.

O mic de ani, cît a durat infernul, am rămas înlemniți în bezna groasă ca la începuturile începuturilor.

Pe urmă, a venit din nou tăcerea. O tăcere incendiară.

Ar fi fost de ajuns un singur țipăt, fiecare dintre noi putea să scape un singur țipăt, din toată spaima ghemuită în piept; un țipăt ar fi declanșat poate dezastrul, toți ne-am fi năpustit bezmetic, orbește, gonind spre afară, spre lumină, spre sub cerul liber...

Dar, în clipa aceea de tăcere, în clipa aceea care putea să fie începutul unui sfîrșit îngrozitor, s-a petrecut ceva care a schimbat totul.

S-a făcut auzit un glas sigur, un glas calm, un glas autoritar, un glas poruncitor, dar și cald, și protector, și prevenitor. Era un glas de bărbat tînăr.

Nu mai țin minte exact ce spunea. Știu că ne îndemna să ne păstrăm cumpătul, fiindcă pericolul a trecut, ne îndemna să ne dăm mîinile și să ne îndreptăm fără gra-

bă spre el, fiindcă acolo de unde vorbește el e o ieșire. Vorbea mereu, ca să fie auzit, și m-am îndreptat spre el, ca toți ceilalți, și am trecut pe lingă el fără să-i pot vedea chipul, și am ieșit, și abia după cîtiva pași am întors capul; și atunci am văzut cum din sală, din bezna sălii, pășeau spre lumina pudrată a lumii, pășeau fîinindu-se de mină, ca într-un neverosimil joc, bărbații eleganți și femeile frumoase, care, cu citeva clipe în urmă, își învinseseră spaima, ascultînd îndemnul unui glas calm, poruncitor și cald, de bărbat tînăr.

A fost cel dintîi erou din șirul lung de eroi de atunci și din toate zecile de înverșunată luptă care au urmat.

Nu-l știu, nu i-am putut vedea chipul, trebuie să fi fost unul dintre tinerii, studenți, pesemne, care stăteau în picioare. Putea să fișnească primul afară, spre lumină, spre sub cerul liber, nu l-ar fi învinovățit nimeni, niciodată, că a făcut-o. A rămas pe loc, ca un luptător, ca un ostaș în linia întîi, dintr-un îndemn al conștiinței lui generoase, dăruindu-ne speranță, încredere, liniște, ajutîndu-ne să trecem de clipa cea mai neagră a existenței noastre, el, tînărul de azi, tînărul nostru, unul dintre zecile de mii de eroi, cîți s-au arătat a fi, în aceste cumplite zile și nopți de după patru martie, ora douăzeci și unu și douăzeci și două de minute, unul dintre zecile, dintre sutele de mii, născuți pe acest pămînt.

Virgil Munteanu

În contul omeniei

Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Expunerea din 28 martie 1977, pe lingă munca plină de abnegație, desfășurată la locul de producție și în acțiunea generală de normalizare a vieții economice-sociale, oamenii muncii au hotărît să contribuie, din veniturile lor, la fondul refacerii, solidarității și omeniei. Acest climat constructiv, de afirmare a vieții, de încredere în puterea omului, în posibilitatea lui de a înfrunta vitregiile naturii, și-a pus pecetea și pe activitatea instituțiilor teatrale profesioniste. Mai

intii, dintr-o înaltă conștiință politică și etico-cetățenească, angajații teatrelor, actori și regizori, tehnicieni și muncitori, toți factorii care dau naștere unui spectacol, au hotărât să participe la Contul 1977 cu sume de bani din propriile retribuții și gratificații, pentru ca, și datorită lor, mersul înainte al societății noastre să nu fie împiedicat. Printre aceștia, numărăm și membrii colectivului revistei noastre, „Teatrul”.

Totodată — așa cum s-a mai anunțat, de altfel, în presa cotidiană — toate teatrele din țară prezintă spectacole din repertoriul curent, spectacole ale căror încasări sînt destinate Contului refacerii, solidarității și omeniei. Teatrul Național din București a anunțat, pentru acest cont, 18 spectacole; hotărîrea a fost luată la inițiativa lucrătorilor acestui prestigios for de cultură. Nici celelalte teatre din Capitală nu au rămas în afara acestei participări la Contul 77. Fiecare dintre ele a anunțat cîte cel puțin zece reprezentații cu încasări destinate Contului refacerii, solidarității și omeniei. De asemenea, Agenția română de impresariat artistic (A.R.I.A.) a prevăzut cîte două spectacole pe lună, pînă la sfîrșitul anului, cu participarea celor mai valoroși artiști din instituțiile profesioniste și din rețeaua culturală de peste hotare.

Teatrele din țară și-au propus și ele ca spectacolele cedate Contului 1977 să însumeze anume sume: Arad — 17.500 lei, Oradea — 15.000 lei, Botoșani — 7.000 lei, Pitești — 30.000 lei, Bîrlad — 10.000 lei, Timișoara (teatrele român, german și maghiar) — 140.000 lei, Petroșani — 20.000 lei, Ploiești — 11.000 lei, Bacău — 10.000 lei, Satu Mare — 40.000 lei.

Am citat numai cîteva teatre, dintr-o statistică (— repetăm — provizorie, pentru a marca, și pe această cale, contribuția modestă, dar cu valoare etico-cetățenească inestimabilă, a teritoriului Thaliei românești, la refacerea vieții sociale, după crîncenul 4 martie 1977. Este o dovadă că și lucrătorii din domeniul culturii teatrale înțeleg clar că viața trebuie să învingă, că socialismul românesc trebuie să se consolideze din zi în zi, indiferent de capriciile naturii. Natura umană trebuie — și se dovedește a putea fi — mai puternică.

P. T.

Opera Română, cu întreg personalul ei artistic, va susține nouă spectacole pînă la sfîrșitul stagiunii, cu: Spărgătorul de nuci, Traviata, Noaptea furtunoasă, Bărbierul din Sevilla, Boema, Rigoletto, Lacul lebedelor și O seară vieneză.

Artiștii lirici și dansatorii teatrelor muzicale, ai ansamblurilor folclorice, elevii și profesorii liceelor cu profil artistic, își aduc și ei, la rîndu-le, contribuția, pe măsura posibilităților lor.

„Rapsodia Română” va susține, pînă la sfîrșitul stagiunii, zece spectacole cu: Flăcările independenței, Pe acest pămînt, Un pescăruș în larg — spectacole politico-eroice, în care dansul tematic se îmbină cu corul, soliștii vocali și instrumentali, cu tablouri dramatice și coregrafice. Se adaugă acestora, Pe-un picior de plai, O cunună de frumuseți, La hanul de cîntece, spectacole folclorice, și un concert de muzică populară intitulat Prisca casei.

Formația artistică „Ciocîrlia” — avîndu-i ca prim-soliști pe Angela Moldovan, Ion Cristorescu, Maria Păunescu, Maria Butaciu, Elena Zamfira, Pop Simion — s-a angajat să susțină în această lună trei concerte de muzică populară.

Teatrul de Operetă (deși sinistral și el), găzduit de Opera Română și de sala de spectacole a Ministerului de Interne, contribuie cu patru spectacole mari: Leonard, Oklahoma, Victoria și-al ei husar și Silvia, în regia lui George Zaharescu, sub bagheta dirijorilor Liviu Cavassi și Mircea Luculescu și cu concursul soliștilor Cleopatra Melidoneanu, Dorin Teodoruș, Eugen Finăteanu, Constanța Cimpeanu, Vali Niculescu, Nicolae Țăranu, Adriana Codreanu.

Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase” va susține 18 spectacole (două pe lună) în folosul sinistraților (Deschis pentru renovare, E nemaipomenit, Lasă supăraea).

Liceul de muzică nr. 1 a organizat o audiere de muzică populară românească, în studioul de concerte al liceului, a claselor de canto popular și instrumente populare; un recital susținut de profesorii Liceului, în Sala mică a Palatului — Csoba Adrian (violoncel), Crăciunescu Tiberiu (pian) și Carmen Ionescu (pian); precum și, împreună cu alte formații din sector, un concert în Sala polivalentă. După vacanță, sînt programate o altă suită de concerte, dintre care două, la Sala de concerte a Radioteleviziunii române, două, la Sala mică a Palatului și unul, la Ateneul Român.

Liceul de muzică nr. 2 s-a înscris cu patru spectacole, în care se vor produce corul dirijat de Florica Arnăunești, orchestra condusă de Petru Andrieșu și soliștii Olimpia Popa (vioară), I. Beldi (pian) și Petru Mihai (violoncel).

Liceul de coregrafie, împreună cu Liceul de poligrafie, care-l și găzduiește, a pregătit un montaj literar-artistic și un mare spectacol, pe scena Operei Române.

D. M.